

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/114/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716209124
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716209124.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobkyne: I. G., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, C., zastúpená Združením Brániť sa oplatí - BSO, Potočná 37, Prešov, IČO: 42379083 proti žalovanému: Endepro, s. r. o., v likvidácii, so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava 2, IČO: 35 805 731, o zaplatenie 1 934,91 eur s prísl. a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 934,91 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 10Csp/82/2016-120 zo dňa 10.05.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Odmieťa odvolanie proti výroku o vylúčení nároku na primerané finančné zadosťučinenie na samostatné konanie.

Žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1 934,91 eur s 5 % p. a úrokom z omeškania od 31.7.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyni nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

IV. Nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 934,91 eur v y l u č u j e na samostatné konanie.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 100 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 os. 2, § 9 ods. 2 písm. f) a k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu 17.10.2016 žalobkyňa žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej 1 934,91 eur s príslušenstvom, ako aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 934,90 eur.

Žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 10.10.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 400,-- eur, pričom celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť, predstavovala 737,07 eur. Zároveň došlo aj k uzavretiu Zmluvy o dobrovoľnej doplnkovej službe zabezpečenia splátok úveru, podľa ktorej zaplatila za túto službu odmenu vo výške 206,-- eur. Spolu zaplatila za sumu 400,-- eur po poskytnutí zľavy podľa karty splátok sumu 620,43 eur. Bezdôvodné obohatenie pri tejto zmluve je 220,43 eur.

Dňa 23.10.2014 bola uzavretá Zmluva číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 480,-- eur. Zároveň bola uzatvorená Zmluva o poskytnutí služby Komfort, podľa ktorej za

ňu zaplatila odmenu vo výške 247,20 eur, spolu teda zaplatila za sumu 480,-- eur po zľave, podľa karty splátok sumu 703,86 eur. Bezdôvodné obohatenie je pri tejto zmluve 223,86 eur.

Dňa 9.7.2015 bola uzavretá zmluva číslo XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 700,-- eur. Zároveň bola uzatvorená Zmluva o poskytnutí služby Komfort, podľa ktorej za ňu zaplatila odmenu vo výške 394,38 eur, spolu teda zaplatila za sumu 700,-- eur po zľave podľa karty splátok sumu 1.317 eur. Bezdôvodné obohatenie je pri tejto zmluve 617,-- eur.

Dňa 10.9.2015 bola uzavretá zmluva číslo XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.000,-- eur. Zároveň bola uzatvorená Zmluva o poskytnutí služby Komfort, podľa ktorej za ňu zaplatila odmenu vo výške

563,40 eur, spolu teda zaplatila za sumu 1.000,-- eur po zľave podľa karty splátok a potvrdenia o doplatení pôžičky sumu 1.873,62 eur. Bezdôvodné obohatenie je pri tejto zmluve 873,62,-- eur.

Žalobkyni boli reálne poskytnuté úvery vo výške 400,-- eur, 480,-- eur, 700,-- eur a 1.000,-- eur, čo je spolu 2.580,-- eur, pričom žalovanému žalobkyňa uhradila celkovo sumu 4.514,91 eur.

Zmluvy medzi zmluvnými stranami vo svojich ustanoveniach obsahujú určenie mesačnej splátky výlučne jej celkovou výškou bez toho, aby bolo určené, aká suma sa z tejto splátky započítava na splátku istiny, aká na splátku úrokov a aká na splátky poplatkov. Neuvedenie rozčlenenia splátok považuje ustálená judikatúra súdov v SR za nenaplnenie požiadavky uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a preto považuje úvery poskytnuté prostredníctvom takto formulovaných zmlúv za bezúročné a bez poplatkov.

Je nesporné, že zmluvy o úveroch neobsahujú obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúcu sa konečnej splatnosti úveru v zmysle vyššie cit. zákonných ustanovení. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že konečnú splatnosť úveru možno určiť aj počítaním dohodnutých splátok tak, ako to uvádzal vo svojom vyjadrení a teda siedmy deň 60-teho týždňa po uzavretí zmluvy. Zákonodarca by inak neuviedol ako ďalšiu povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ má mať presne určené dokedy má úver splácať. Pod konečnou splatnosťou úveru zákonodarca nemyslel len stanovenie počtu splátok, pretože v opačnom prípade by postačovalo uviesť len náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU, kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti nie je možné stotožňovať, a preto termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo.

Žalobca by mal žalovanému vrátiť len sumu poskytnutých úverov, t. j. vo výške 2.580,-- eur, pričom žalovanému podľa žalobkyňou predložených listinných dôkazov bola ňou uhradená suma celkovo vo výške 4.514,91 eur. Žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.934,91 eur. Ide teda o bezdôvodné obohatenie, ktoré je plnením bez právneho dôvodu.

Žalobkyňa vo vzťahu k subjektívnej lehote uviedla, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela 1.10.2016, pričom v konaní nebolo preukázané, aby toto jej tvrdenie pravdivé nebolo. Žaloba bola podaná na súde 17.10.2016, a teda 2-ročná subjektívna premlčacia lehota by žalobkyni uplynula 1.10.2018, z čoho je zrejmé, že v danom prípade žaloba bola podaná počas plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Objektívna premlčacia lehota plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia, t. j. v danom prípade od úhrady žalobcu žalovanému. V danom prípade je potrebné vychádzať z 10-ročnej preml. lehoty s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný v predmete svojej činnosti má poskytovanie úverov, svoje podnikanie vykonáva dlhodobo a je nevyhnuté, aby dodržiaval zákonom stanovené právne normy vzťahujúce sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov, preto bol uzročený s tým, že pokiaľ v úverovej zmluve neuviedol obligatórne náležitosti, ktoré sú citované v tomto rozsudku a úvery sú poskytované spotrebiteľom, nebude môcť žiadať úroky a iné poplatky a pre prípad, že sa tak stane, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený. Možno tak hovoriť o nepriamom úmysle získať majetkový prospech. Posledné úhrady zo strany žalobkyne boli vykonané v roku 2015 v priebehu marca až decembra 2015.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. O povinnosti úhrady súdneho poplatku rozhodol podľa § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb..

2. Proti rozsudku, s výnimkou zamietavého výroku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevyrovnal s argumentáciou žalovaného. Bližšie neobjasnil dôvody, prečo na Zmluvu o spotrebiteľskom úvere neaplikoval priamy účinok, ani nepriamy účinok čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48. Svoj právny názor okresný súd nezodôvodnil príslušnou judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Žalobca sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, t. j. o tom, kto sa mal obohatiť (žalovaný) a v akom rozsahu (žalované plnenia, resp. ich súčet) dozvedel pri zaplatení poslednej splátky pri tom-ktorom úvere (najneskôr dňa 18. septembra 2007, kedy bola zaplatená posledná splátka). Právne posúdenie súdu prvej inštancie je nesprávne, pretože žalované

nároky sú premlčané pre uplynutie subjektívnej lehoty. Je príkro nelogické, myslieť si, že by žalovaný úmyselne (údajne) nesprávne vymedzil čisto formálnu náležitosť v Zmluve o úvere tak, aby táto bola bezúročná a bez poplatkov. Odhliadnuc od toho, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, k uplynutiu objektívnej premlčacej doby došlo, pričom žalovaný opakovane namietol premlčanie. Žalovaný poprel skutkové tvrdenie o údajnom úmysle sa bezdôvodne obohatiť, dôkazné bremeno preukázania úmyslu tak znáša žalobca, ktorý ho nepreukázal. Žalobca nepreukázal, že: (i) žalovaný vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie, ani to, že žalovaný chcel obohatenie získať, teda nie je daný priamy úmysel, (ii) nepreukázal ani to, že žalovaný vedel, že svojim jednaním obohatenie získať môže a nepreukázal ani to, že s týmto následkom bol žalovaný pre prípad, že nastane uzročený, t. z. nie je daný ani nepriamy úmysel. Obsah náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) je výsledkom nesprávnej a protiprávnej transpozície smernice 2008/48, pričom danú vnútroštátnu právnu normu nielenže možno vykladať za použitia nepriameho účinku čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48, ale je to aj povinnosťou všetkých vnútroštátnych orgánov aplikácie práva. Právna norma práva EÚ vyjadrená v čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48: „dĺžku trvania zmluvy o úvere“ bola do vnútroštátneho právneho poriadku transponovaná § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.: „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dĺžka trvania daného úveru v danej Zmluve o úvere vyjadrená je, je to 60 týždňov. Samotná požiadavka uvedenia nad rámec doby/dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj „termínu konečnej splatnosti“, je ako taká už v konflikte s právom EÚ. Pokiaľ je v rámci horizontálnych vzťahov prípustné použitie nepriameho účinku, žalovaný je toho názoru, že nepriamy účinok (eurokonformný výklad) by mal byť spravidla uprednostnený. Žalovaný si však dovoľuje objasniť, že ak vnútroštátny súd nepoužil nepriamy účinok, je jeho povinnosťou použiť priamy účinok čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48 podľa čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii. Nepoužitie priameho ani nepriameho účinku je možné iba skutočne výnimočne, vždy to však znamená porušenie povinnosti členského štátu a jeho orgánov postupovať podľa čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, s tým spojenou ich zodpovednosťou za spôsobenú škodu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu poukázala vo vzťahu k otázke účinku smerníc a plynutia premlčacej doby na rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove.

4. Žalovaný v replike upriamil pozornosť na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, 3Cdo 169/2017, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 143/2016 zo dňa 15.03.2016, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv (ďalej len „ZoSÚ“) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovoľá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o termíne konečnej splatnosti úveru. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. f) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzatvorenia zmlúv ako v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

Princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem. Nemožno súhlasiť s tým, že postačí údaj o tom, že za termín konečnej splatnosti úveru sa považuje siedmy deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy, nakoľko takýto údaj nie je pre orientáciu spotrebiteľa dostatočne určitý a nerešpektuje požiadavku zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúcu sa riadnej špecifikácie konkrétneho termínu (a teda aj dátumu) konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Znenie vnútroštátneho právneho predpisu je v tomto smere jasné a striktné a nemožno ho nahradiť aplikáciou smernice v zmysle odvolacích námietok žalovaného. K takému záveru sa prikláňajú aj iné rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 5Co/257/2016, 1Co/44/2018).

Vzhľadom na skutočnosť, že pre vyhodnotenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov postačuje absencia čo i len jednej z náležitostí vymedzených v ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, odvolací súd sa osobitne nevyjadroval k odvolacím námietkam týkajúcim sa ostatných obligatórnych náležitostí zmluvy.

6. Vo vzťahu k námietke premlčania s poukazom na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že kým pre objektívnu dobu by mal byť okamih jej začiatku nepochybný (čas plnenia zo strany žalobkyne nad rámec poskytnutej istiny), tak pri subjektívnej premlčacej dobe je dôležité zistenie, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške.

Odvolací súd zásadne nemôže súhlasiť s argumentom žalovaného, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec poskytnutej čiastky, žalobkyňa začala plynúť premlčacia doba (arg. slovo „došlo“ ako relevantné no pri objektívnej premlčacej dobe; § 107 ods.2 OZ).

Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Nepostačujú preto pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 2.10.2017 uviedla, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela od Združenia Brániť sa oplatí - BSO. Dňa 01.10.2016 podpísala súhlas so spracovaním osobných údajov a bola združením informovaná o tom, že predmetné zmluvy nemajú zákonom vyžadované náležitosti. Na podporu svojho tvrdenia predložila predmetný súhlas so spracovaním osobných údajov podpísaný žalobkyňou dňa 01.10.2016 (č.l. 94). Žalovaný skutočnosť, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela 01.10.2016 v konaní nerozporoval, opak nepreukázal.

Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, k tomuto odvolací súd konštatuje, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. Žalovaný ako nebankový subjekt mal dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov spotrebiteľom. V čase uzatvorenia zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať priamo v zmluve termín konečnej splatnosti úveru.

Konanie žalovaného pri uzatváraní zmlúv nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (neuvedenie obligatórnych náležitostí zmluvy) a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa (dojednanie neprijateľnej zmluvnej podmienky - odplata za prevzatie peňažných súm určených na úhradu splátok). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor

žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmlúv, ktorých návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyni, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Vzhľadom na vyššie vedené je správnym záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti aplikácie 10 ročnej premlčacej doby.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06). Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav vecí, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

7. Vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku o vylúčení nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia na samostatné konanie odvolací súd uvádza:

Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 357 CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnostiach, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

Odvolaním napadnuté rozhodnutie o vylúčení nároku na samostatné konanie nie je rozhodnutím vo veci samej, ale rozhodnutím procesného charakteru, ktorým sa upravuje vedenie konania. Civilný sporový poriadok v ust. § 357 taxatívne vymenúva prípady, kedy odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné. Uznesenie o vylúčení nároku na samostatné konanie tam uvedené nie je, z čoho vyplýva, že odvolanie proti takémuto uzneseniu prípustné nie je.

Za daného stavu odvolací súd v zmysle § 386 písm. c) CSP odmietol odvolanie žalovaného proti výroku o vylúčení nároku na samostatné konanie, nakoľko odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

8. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalobkyňa, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si náhradu trov odvolacieho konania

si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.